

ת"פ 25207/08/16 - מדינת ישראל נגד מאיר אלמקייס

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 25207-08-16 מדינת ישראל נ' אלמקייס(עציר)
כב' הש' יריב נבון

המאשימה	מדינת ישראל
נגד הנאשם	מאיר אלמקייס

החלטה

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה.

האישום, הראיות והטענות:

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב לפי סעיף 413 ו' סייפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין") וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי הנטען, בתאריך 10.7.2016, נכנס הנאשם לרכב אשר חנה בסמוך לקבר הרמב"ם בטבריה, ונטל מתוכו כסף מזומן ופריטי רכוש נוספים.

2. בתום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה. טענתו זו מבוססת על קיומו של פגם בשרשרת המוצג. לדבריו, ראית ה - DNA, עליה מבססת המאשימה את האישום כולו, חסרה חולייה מהותית והיא דו"ח של מי אשר בדקה את הדגימה אשר נלקחה מן הנאשם, לצורך השוואתה לדגימה שנלקחה מזירת העבירה. לדבריו, אין די בעדותו ובחוות הדעת של מומחה התביעה משה שפיצן, אשר אישר כי קיבל את תוצאות הבדיקה האמורה, על אף שלא ערך אותה בעצמו.

3. מנגד טענה ב"כ המאשימה, כי על פי ההלכה הנוהגת, די לה לתביעה בהצגת שמץ של ראיה על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה. המאשימה, מצידה, מאשרת בתגובתה כי בשרשרת המוצג נפל פגם. על אף האמור, חזקה כי עבודת המשטרה מתבצעת באופן תקין וללא משוא פנים. הדגימות אשר נלקחו

עמוד 1

מזירת העבירה, ולאחר מכן מן הנאשם לצורך השוואתו, מוחזקות בשקיות אטומות, ולאחר העברתן למז"פ מבוצעת השוואה עם נתוני המאגר ומתקבלות תוצאות. במעבדה מבצעים את כל הבדיקות הנדרשות כדי לוודא כי השקיות שנשלחו הן השקיות שנבדקות ולכן אין חשש כי נפלה טעות בהשוואה שנערכה במקרה דנן. לנוכח האמור, סבורה המאשימה כי יש לדחות טענה זו.

דין והכרעה :

4. **לאחר שעיינתי בראיות אשר הוצגו במהלך פרשת התביעה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.**

5. הלכה היא כי על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה, די לתביעה בכך שהובאו ראיות דלות וקלושות בלבד (ע"פ 405/80 **מדינת ישראל נ' שדמי**, פד"י לד' (2) 757; קדמי, על סדר הדין בפלילים, 2009, חלק שני א' עמ' 1444). נקבע כי אין צורך בכך שהתביעה תראה כי הובאו ראיות לעניין כל אחד מפרטי האישום, אלא די בכך שהובאו ראיות ליסודות המרכזיים שלו (ע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון**, פד"י לב' (1) 170). בשלב זה, גם אין בית המשפט בוחן את מהימנות הראיות שהובאו, ואינו בוחן אותן במבחן "הפנימי", כי אם במבחן "חיצוני" כמותי בלבד (בש"פ 825/98 **מדינת ישראל נ' דחלה**, פד"י נב' (1) 625).

6. מן ההיבט הנורמטיבי, משהעלה נאשם את הטענה כי אין עליו להשיב לאשמה, לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982, מוטלת על בית המשפט הבדיקה אם עמדה התביעה בחובת הראיה לכאורה. זאת, להבדיל מן הבדיקה אם עמדה התביעה בנטל השכנוע, אשר נערכת בשלב הכרעת הדין, לאחר שנשמעו הראיות כולן.

7. בשלב זה, כאמור, מתבקשת בדיקה לקיומן של "ראיות לכאורה", משמע האם יש בחומר ראיות המפלילות, על פניהן, את הנאשם ומסבכות אותו, לכאורה, באחריות לביצוע עבירה. להבדיל ממבחן עמידת המאשימה ב"נטל השכנוע", מבחן זה הינו מבחן חיצוני - פורמלי, המתרכז בעצם קיומן של ראיות מפלילות על פניהן ואינו מתייחס כלל לאיכותן של הראיות שהובאו. מבחן זה מתעלם ממהימנותם של העדים, ממשקלן של הראיות ומדיותן, וכל שבודק בית המשפט בשלב סיום פרשת התביעה הוא, האם הראיות שהובאו מפלילות את הנאשם ומסבכות אותו, לכאורה, באחריות לביצוע העבירה. כלומר, בהנחה שיינתן אמון באותן ראיות מפלילות על פניהן, ובהנחה שיינתן להן מלוא המשקל הראייתי, האם יהיה בכוחן לבסס הרשעה.

8. במקרה דנן, כאמור, טענת הנאשם בנוגע לפגם בשרשרת המוצג, במהותה הינה טענה בנוגע למהימנות העדים ודיות המסמכים שהוצגו במסגרת פרשת התביעה. לידי, אף אם נמצא ממש בטענות הנאשם, הרי שבשלב זה של ההליך - כאשר בית המשפט אינו נדרש כלל לשאלת מהימנות העדים, משקל הראיות ודיותן - לא ניתן לקבל את הטענה. סבורני, כי אלו שאלות שעל מנת להכריע בהן, לא די

במבחן חיצוני, אלא שעל פי טיבן, הן דורשות מבחן פנימי של הראיות, זאת בפרט שעה שבקשת הנאשם אינה מתמצית בעתירה לקבוע כי ראיית ה - DNA אינה קבילה, אלא כי בית המשפט אף יורה בעקבות זאת, הלכה למעשה, על פסילת ראייה משמעותית אשר נתפסה בזירת העבירה ממש אשר יש בה כדי לסבך את הנאשם בביצוען של העבירות, דבר אשר בהיעדרן של ראיות נוספות, יש בו כדי לסיים את ההליך.

9. הכרעה בשאלת פסילתה של ראייה דורשת שקילה והערכה של הראיות לעניין נסיבות השגת הראייה, ומידת פגיעתו של ההליך שננקט בזכותו של הנאשם להליך הוגן. בחינה שכזו נדרשת על מנת לערוך את האיזון הכולל, הדרוש לשם הכרעה בשאלת פסלות הראייה אף מכוחה של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית שגובשה בהלכת יששכרוב והסייגים שנקבעו בה (ראו ע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התצ"ר ואח'** (מיום 4.5.2006)).

10. מהימנות ההסברים שסיפקו עדי התביעה ל"חורים" בשרשרת ועדותם ביחס לאופן שמירת המוצגים, סימונם והעברתם, אין מקום שתיבחן בשלב זה של ההליך ויש לבחון רק אם גרסת עדי התביעה, היה ותתקבל כפי שהיא, מהווה ראייה לכאורה להוכחת יסודותיה של העבירה. לטעמי, התשובה לשאלה זו הינה חיובית, ויתרה מכך, בשים לב לאופיו הייחודי של המוצג, דהיינו ראיית DNA, אשר משקלה, דרך כלל, מכריע, לעדות הנאשם עשויה להיות משמעות רבה, ועל כן ראוי כי לא נסתפק בקביעת ממצאים על סמך המבחן ה"חיצוני" אלא יש להידרש אף למבחן "הפנימי" של הראייה, תוך ביצוע איזון כולל, ולשוב ולהידרש לטענה כבדת משקל זו שמעלה הנאשם בדבר אי קבילות הראייה, עוצמתו של הפגם ככל שנפל ופסילת פירותיו, רק בשלב הסופי של המשפט, במהלך הכרעת הדין, עת שתעמוד בפני בית המשפט מסכת הראיות כולה.

סוף דבר :

11. נוכח הנימוקים המפורטים לעיל, אני דוחה את הטענה לפיה אין להשיב לאשמה.

החלטה זו תועבר לצדדים.

ניתנה היום, ד' טבת תשע"ז, 02 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.